

Het gekrijs, niet het schot, deed hem wakker schrikken. Het was geen menselijke krijs.

Hij wist dat er een pistoolschot had geklonken; de wegstervende maar o zo bekende echo ervan galmde nog na in zijn oren. Hij hief zijn hoofd op en knipperde met zijn ogen, die prikten door een mengeling van zout water en motregen. Toen hij zijn handen op het kille, met rubber bedekte metaal zette en zich oprichtte van het deinende oppervlak, klonk het gekrijs opnieuw. Het schrille, indringende geluid schoot als een hete pook door zijn schedel en hij probeerde naarstig de bron ervan te lokaliseren. Na nog een paar keer knipperen kreeg hij de bron van het geluid scherp op zijn netvlies en zag hij dat die inderdaad niet menselijk was.

De meeuw keek hem nieuwsgierig aan. De stevige, kille bries beroerde zijn veren terwijl hij op het dek zat en op en neer wipte alsof hij iets van plan was. De man vroeg zich af of hij hem zou aanvallen – meeuwen konden nogal agressief zijn – maar het beest opende zijn gele bek om nog één keer zijn beklag te doen

en spreidde toen zijn imposante vleugels om zich door de wind te laten optillen. Hij volgde zijn vlucht en zag hem over de grijze golven scheren om in de mist te verdwijnen.

‘Op zee...’ De woorden schraapten over een droge tong voordat ze aan zijn lippen wisten te ontsnappen. ‘Ik zit op zee.’ Om de een of andere reden vond hij dat dolkomisch en dus begon hij te lachen. Hij verbaasde zich over het uitgelatene van zijn lach; door de luide, gierende uithalen klapte hij schokkend dubbel op het dek. *Dek*, besepte hij zodra hij zich had herpakt. *Ik zit op een boot, of een schip.*

Zijn eerste impuls was om op te staan en om zich heen te kijken, maar dat deed hij niet, ook nu weer om volstrekt onduidelijke reden. Hij bleef een volle minuut voorovergebogen op zijn knieën op het dek zitten, zijn gezicht slechts centimeters van de rubberen mat. Zijn hart bonsde in zijn keel terwijl hij de oorzaak van zijn lethargie probeerde te herleiden. *Ik ben bang. Waarom ben ik bang?* De reden lag zo idioot voor de hand dat hij bijna weer begon te lachen. *Dat pistoolschot, idioot. Er is geschoten. Misschien opstaan voordat het nog een keer gebeurt.*

Hij zette zich af tegen het dek en duwde zichzelf omhoog totdat hij rechtop zat. Hij keek om zich heen, op zoek naar gevaren, maar hij zag slechts mistgesluisde golven, het wit met grijze kielwater van de boot en een kleine, met zeil afgedekte rubberboot die, vastgesnoerd weliswaar, toch zachtjes heen weer bewoog. *Kleine boot, grote boot*, dacht hij, en hij onderdrukte een nieuwe aanval van hilariteit. *Hysterie*, corrigeerde hij zichzelf, en hij haalde diep adem.

Wat hij zag toen hij opzij keek, ontnam hem zijn laatste beetje vrolijkheid.

Het lijk leunde ineengezakt tegen de wand. Op de donkergrijze verf zat een glanzende waaier van donkerrood bloed dat zo te zien zeer recentelijk uit het hoofd van de dode man was gespoten. Het slachtoffer droeg een simpel militair gevechtstenuë en kistjes; de jas had geen emblemen of naamlint. Zijn hoofd was opzij gezakt. Het was een onbekend gezicht, ook al besepte hij dat een kogel van kin tot kruin iemands herkenbaarheid niet ten goede komt. De ene arm hing slap langs het lichaam, de andere lag op schoot, hand op de greep van een pistool.

‘M18, Sig Sauer.’ Hij sprak de woorden zachtjes uit. Hij kende dit wapen. Dienstpistool van het Amerikaanse leger. Capaciteit van zeventien patronen. Effectief bereik vijftig meter. Maar belangrijker op dat moment was het besef dat hij weliswaar een model pistool kon benoemen, maar niet zijn eigen naam kende.

Hij kreunde. De verwarring was zo groot dat het bijna pijn deed. Hij sloot zijn ogen en voelde zijn hart sneller kloppen. *Ik heet... Ik heet... Hoe heet ik verdomme!*

Maar er kwam niets, enkel een grote, stille leegte, alsof hij in een lege doos aan het graaien was.

Context, drukte hij zichzelf op het hart terwijl angst bezit van hem nam. *Je hebt een klap tegen je hoofd gehad. Een ongeluk of zo. Je bent aan het dromen, of hallucineren. Denk aan context. Je huis, je baan. Dan komt die naam vanzelf wel.*

Hij gromde om zich te kunnen concentreren en kneep zijn tranende ogen samen.

Huis. Niks.

Baan. Niks

Partner, vrouw. Niks

Vader, moeder, broer, zus. Niks.

Her en der schitterden lichtpuntjes in de duisternis, maar ze weigerden samen te smelten tot iets wat hij kende. Geen gezichten en zeker geen namen.

Plaatsen, dacht hij, en hij begon steeds heviger te trillen. *Noem een plaats. Welke plaats dan ook... Poughkeepsie. Wat de fuck? Waarom Poughkeepsie?* Kende hij Poughkeepsie? Kwam hij uit Poughkeepsie?

Nee. Poughkeepsie kwam uit een film. Iets wat Gene Hackman ooit had gezegd. In de film met die lange achtervolging onder het metrospoor... *The French Connection. Ik herinner me filmteksten, maar niet mijn eigen naam?*

Hij sloeg een paar keer tegen zijn hoofd, bij wijze van straf of aansporing, maar stopte toen hij de harde stoppels voelde. *Geschoren*, besepte hij, en hij wreef met zijn vingers over zijn schedel, die nat was van de vochtige zeelucht. *Kortgeschoren...* Zijn vingers streken over de stekelige huid totdat ze op een verdikking stuitten, een ribbel die van zijn linkerwenkbrauw tot over zijn kruin liep. *Litteken.*

Gedachten aan ongelukken en verwondingen drongen zich weer op, maar zakten weg toen hij het regelmatige van het litteken ontdekte, een rechtlijnigheid die licht wierp op de oorsprong. *Een operatie. Iemand heeft mijn hersenpan openge maakt.* Hij voelde geen hechtingen, wat betekende dat de wond

al was geheeld. Maar doordat het litteken nog dik en gezwollen was, concludeerde hij dat wat er ook mocht zijn gebeurd, hoe netjes ook, niet al te lang geleden had plaatsgevonden.

Geopereerd en op een boot gedumpt met een dode. Zijn blik dwaalde weer af naar het lijk en bleef uit een of ander macabere nieuwsgierigheid hangen bij de rood-zwarte vlek op de metalen wand, om vervolgens naar het pistool af te zakken. *Maar een paar minuten geleden leefde hij nog.* Toen hij dichterbij kwam, een golf van misselijkheid en een instinctieve afkeer van dode dingen onderdrukkend, beseftte hij dat deze suïcidale vreemde-ling met legertenue en dienstpistool ook een geschoren hoofd had. Nader onderzoek van de intacte delen van zijn schedel leverde een felrood litteken op, waarvan hij aannam dat het vergelijkbaar was met het zijne.

Toen hij achteruitstapte, viel hem nog wat anders op. Nadat de man zichzelf had doodgeschoten, was zijn hand zo op zijn schoot gevallen dat de binnenkant van zijn onderarm naar boven was gedraaid, en omdat de mouw iets omhoog was gescho-ven, was er nu een tatoeage zichtbaar. Het pistool pakken ging verrassend snel en soepel, net als het vergrendelen. Hij stak het pistool achter de broekband van zijn gevechtstenue. *Spiergeheugen*, beseftte hij.

Hij pakte de pols van het lijk beet en duwde de mouw verder omhoog om de hele tatoeage te kunnen bekijken. Het bleek een enkel woord, een naam die in strakke letters, zonder tierlantijen, met inkt in de huid vereeuwigd was: CONRAD.

Hij wachtte af of de naam een belletje zou doen rinkelen, iets

zou oprakelen of aan de vergetelheid zou ontrukken, maar weer graaide hij in een lege doos.

‘Litteken,’ mompelde hij hardop. ‘Geschoren kop, kleding. Wat hebben we nog meer gemeen, vriend?’

De manchetknopen van zijn eigen legerjas waren dichtgeknoopt en vormden een aanzienlijk grotere belemmering dan het hanteren van het pistool van de dode man – Conrad. *Wil je je eigen naam dan niet weten?* Hij onderdrukte nogmaals een lach en concentreerde zich op de taak totdat de knopen loskwamen en hij zijn mouwen kon opstropen. De tatoeage zat op zijn rechterarm. Hetzelfde lettertype, maar een andere naam: HUXLEY.

‘Huxley.’ Hij sprak de naam eerst nog zachtjes uit, een amper hoorbare ademtocht, maar bleef hem keer op keer herhalen, steeds iets luider, maar steeds met diezelfde lege doos als beloning. ‘Huxley.’ Niks.

‘Huxley!’ Niks.

‘HUXLEY!’

Het was eerder een woedende grom dan een schreeuw en het raketde niets op, maar leidde wel tot een reactie – alleen niet van hemzelf. Het geluid kwam uit de deuropening rechts van Conrads lichaam, een gapend zwart gat dat zijn malende brein nog niet eerder had opgemerkt. Het was een gedempt en moeilijk te plaatsen geluid, misschien een kort geschuif gevolgd door een zucht, maar zeker wist hij het niet. Wat wel zeker was, was dat hij en de onfortuinlijke Conrad niet de enigen op deze boot waren.

Verstop je! De aandrang was instinctief, automatisch. Iets wat

een crimineel zou doen misschien? Of iemand die bekend was met de onzekerheden van overlevingssituaties, aangezien hij er niet aan twijfelde dat dit zo'n situatie was. *Echt?* vroeg hij zich af. *Heb je dan soms een paar voorbeelden die je met ons zou willen delen, Huxley? Een beetje relevante ervaring zou namelijk wel van pas komen, gezien de omstandigheden.*

Maar Huxley had niets anders te bieden dan een lege doos.

Niet verstoppen. Op basis van wat hij van dit vaartuig kon zien, kwam hij tot de conclusie dat het niet groot was, wat betekende dat er niet veel schuilplaatsen konden zijn. En misschien wist degene daarbinnen wel wie hij was. Hij bewoog zijn hand naar zijn onderrug, maar trok hem weer terug voordat hij het pistool kon pakken. Je maakt geen vrienden door ze onder schot te nemen.

‘Hé!’ riep hij, een beverige, hese begroeting die weinig indruk zou maken. Hij kuchte en probeerde het opnieuw. Hij hief beide handen in de lucht en stapte naar binnen. ‘Ik kom naar binnen, oké? Ik ben ongewapend. Ik wil alleen...’

De vrouw verrees vanachter een tweetal stoelen. Ze hield met beide handen een Sig Sauer vast en aangezien de loop niet meer was dan een zwarte stip wist hij dat ze het wapen direct op zijn gezicht had gericht.

‘... kennismaken,’ zei hij met een nerveuze glimlach.

De vrouw staarde hem zwijgend aan, wat lang genoeg duurde voor een paar opmerkelijke conclusies. Eén: ook zij had een geschoren hoofd, net als hij en Conrad. Twee: ook zij droeg een gevechtstenuë zonder naamlint of emblemen, net als hij en

Conrad. Drie: afgaande op haar trillende handen en snelle, gespannen ademhaling was ze doodsbang en verzamelde ze de moed om een kogel door zijn hoofd te jagen.

Hoe hij erop kwam om op dat moment het juiste te zeggen was hem een raadsel, maar hij sprak de woorden kalm en zonder te haperen, zonder gedreig of gesmeek of iets anders wat haar ertoe kon bewegen de trekker over te halen. ‘Je weet niet wie je bent, of wel?’

Ze fronste. Door de legerkleding en het geschoren hoofd was het moeilijk haar leeftijd in te schatten. Dertig, misschien wat ouder? Hij zag vooral angst in haar ogen, maar ook intelligentie, die overigens niet kon voorkomen dat haar handen zorgelijk bleven trillen.

‘Wie ben jij dan?’ vroeg ze. Amerikaans accent, oostkust. Boston wellicht. Maar hoe wist hij dat?

‘Geen idee,’ antwoordde hij, en hij draaide zijn arm om om haar zijn tatoeage te laten zien. ‘Maar blijkbaar heet ik Huxley. Hoe heet jij?’

Haar frons werd nog dieper. Haar gezicht was vertrokken van angst, maar uiteindelijk wist ze zich te herpakken. ‘Blijf daar.’ Ze deed een stap achteruit, en nog twee stappen. Terwijl ze afstand nam, monsterde hij zijn omgeving. Onopgesmukte, functionele inrichting. Kabelgoten die langs wanden en door de vloer liepen. Rechts een luik met een trap naar beneden. Achter de vrouw met het pistool was een soort van podium, met daarop drie pilootstoelen en een dashboard met beeldschermen en knoppen, maar geen stuur. *Roer*, corrigeerde hij

zichzelf. *Het stuur van een boot heet een roer. Weet je dan ook niks?* De monitoren waren moderne flatscreens afgeschermd door dik polycarbonaat, levenloos en zwart, ondanks het feit dat deze boot in beweging was en, voor zover hij kon inschatten, niet op drift leek te zijn. Boven het dashboard zag hij drie schuine ramen, met daarachter loodgrijze lucht en een mistige, deinende zee.

‘Ik hoorde een schot,’ zei de vrouw, waarop hij zijn aandacht weer op haar richtte. Ze hield het pistool nog altijd op zijn hoofd gericht, met gestrekte arm, terwijl ze met de andere hand haar manchetknopen losmaakte.

‘Buiten ligt nog iemand.’ Hij knikte over zijn schouder. ‘Dood. Ziet ernaar uit dat-ie zichzelf heeft neergeschoten. Hij heette Conrad, volgens zijn tatoeage tenminste.’

De vrouw rolde haar mouw op tot aan haar elleboog, keek vluchtig, nam het pistool over met haar andere hand en liet hem haar eigen tatoeage zien: RHYS.

‘Ken je die naam?’ vroeg ze op beschuldigende toon, maar het klonk alsof ze al redelijk zeker was van het antwoord.

‘Net zomin als ik deze ken.’ Hij toonde haar nogmaals zijn pols. ‘Of Conrad wat dat betreft. Het spijt me dame, maar ik ken jou niet, jij kent mij niet, en bovendien ken ik mezelf niet. Twee amnesielijders op een boot. Dus misschien is het beter om even geen pistolen op elkaar te richten als we dit willen oplossen.’

‘Hoe weet ik of die Conrad zichzelf heeft doodgeschoten?’ vroeg ze fel.

‘Dat weet je niet. Net zomin als ik weet of jij hem misschien

hebt doodgeschoten om het vervolgens op zelfmoord te laten lijken. Ik heb namelijk niets gezien.'

Hij zag hoe haar ogen afdwaalden naar zijn litteken. Met haar vrije hand streek ze over haar eigen schedel.

'Ik denk een operatie,' zei hij. 'Het ziet ernaar uit dat iemand daar wat heeft zitten rommelen.'

Ze liet haar pistool zakken en onderzocht haar litteken met haar vingers. 'Nog geen vier weken oud.' Ze deed een stap naar voren om zijn wond beter te kunnen zien. 'Die van jou ook, aan de genezing te zien.'

'Heb je er verstand van? Ben je soms arts? Of een chirurg?'

De vragen leken haar van haar stuk te brengen en haar gemompelde antwoord had iets wanhopigs. 'Weet ik niet...'

In zijn hoofd vormde zich een andere vraag, bedoeld om meer medische kennis boven water te krijgen, maar een luide, woedende schreeuw uit de richting van het luik deed hem naar Conrads pistool grijpen.

'Nee!' Rhys richtte weer haar eigen wapen, twee handen op de kolf, vinger tegen de trekkerbeugel. Een getrainde greep die die van hemzelf weerspiegelde.

'Rustig aan, dame.'

'Noem me niet zo!' Haar handen trilden. 'Ik háát dat!'

'Hoe weet je dat?'

Ze dacht even na, kaken op elkaar geklemd.

Die is nu in haar eigen lege doos aan het grabbelen, concludeerde hij. Hij besloot dat het beter was om haar niet te laten begaan.

‘Zo te horen zijn we niet alleen.’ Hij knikte naar de ladder. ‘Misschien wordt het tijd om kennis te maken.’

Ze leek te schrikken toen er benedendeks nog meer stemmen klonken, luider nu. Mensen die in verwarring door elkaar heen praatten. ‘Jij eerst,’ zei ze, en ze liet haar pistool zakken, maar niet helemaal.

De ladder was steil en bedoeld om met het gezicht naar voren te gebruiken, wat hij niet aandurfde. Met één hand aan de stijl plaatste hij zijn hielen voorzichtig op de sporten en daalde ruggelings af, waarbij hem voor het eerst zijn eigen, ietwat versleten kistjes opvielen. Hij voelde de sterke aandrang zijn eigen pistool te trekken, maar hield zich in omwille van de nerveuze vrouw die hem volgde. Als degenen die beneden waren hem hadden willen neerschieten, had hij daar weinig tegen kunnen doen. Gelukkig waren ze met andere dingen bezig.

‘Zeg het!’ gromde een lange man terwijl hij een gespierde arm om de nek van een aanzienlijk kleinere man klemde. De lange man drukte ook een Sig Sauer tegen zijn slaap. Dat beide mannen kortgeschoren waren en een dik litteken hadden, kwam niet als verrassing. Hetzelfde gold voor de twee vrouwen die verstijfd en besluiteloos voor een tweetal kooien stonden. ‘Zeg me wie je bent!’ De langere man drukte de loop nog harder tegen de slaap van zijn slachtoffer, die ontzet naar adem snakte.

‘Dat weet-ie niet.’

Alle ogen richtten zich nu op Huxley, die inmiddels halverwege de ladder was. De twee vrouwen deinsden naar achteren terwijl de lange man zijn pistool instinctief op de nieuwkomer richtte.

‘Wie de fuck ben jij?’ Brits accent, hard en afgemeten. Boven de loop van het pistool glommen twee vastberaden ogen. Geen spoortje onzekerheid in deze stem.

Huxley begon te lachen en bleef dat doen toen hij van de laatste trede was afgestapt. Tussen de twee kooien in stond een klein tafeltje. Hij wierp zijn wapen op het blad en pakte de randen stevig beet totdat hij was uitgelachen.

‘Dames en heren,’ zei hij terwijl hij weer rechtop ging staan en zijn handen in de lucht hief. ‘Welkom bij een nieuwe aflevering van onze quiz *Wie de fuck ben jij?* met uw gastheer, Huxley.’ Hij draaide zijn onderarm om om zijn tatoeage te laten zien. ‘Onze kandidaten maken kans op de jackpot van één miljoen dollar, mits ze een enkele, simpele vraag kunnen beantwoorden. Kunt u raden welke?’

Hij keek naar de lange man en zag de spiertjes van zijn gezicht trillen – blijkbaar werd ook hij gekweld door de existentiële verwarring die ze allemaal voelden. De lange man liet zijn slachtoffer los en duwde hem van zich af.

‘Hij probeerde mijn wapen af te pakken,’ bromde hij.

‘Ik dacht dat dat misschien wat veiliger zou zijn.’ De kleine man sprak met een licht accent dat duidde op een Europese herkomst, maar zijn Engels was te goed om een specifiek land te kunnen herleiden. ‘Omdat je zo groot bent.’ Hij streek met zijn hand over zijn schedel en begon de knopen van zijn rechtermouw los te knopen. Daarna toonde hij zijn pezige onderarm:
GOLDING.

‘Plath,’ zei een van de vrouwen, en ze liet haar eigen onderarm